

stadsfullmäktige därför värdsammast hemställa, att, med billig hänsyn till Landskrona stads intressen, maximibeloppet för stadens vinstandel åtminstone icke sättes lägre, än som motsvarar fem kronor för hvarje invånare, som staden ägde den 31 december 1902.

Landskrona den 28 mars 1905.

Å stadsfullmäktiges vägnar:

C. Tranchell,
Ordförande.

N:o 257.

Af herr **C. A. Danielsson m. fl.**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående försäljning af brännvin.

Enligt de öfvergångsstadganden, som finnas intagna i Kungl. Maj:ts genom nådiga propositionen n:o 79 för innevarande års Riksdag framlagda förslag till ny brännvinsförsäljningsförordning, skall nämnda förordning träda i kraft först år 1907 — i fråga om stad den 1 oktober och beträffande landsbygden den 1 november.

Såsom skäl för detta långa uppskof med förordningens trädande i kraft anföres, att detaljhandeln med brännvin flerstädes redan är ordnad för tiden till nyssnämnda dagar.

Detta skäl bör emellertid icke utgöra något hinder för en tidigare tillämpning af en viss bestämmelse i förordningen. Af den utredning, som verkställts rörande ursprunget till och omfattningen af de utskänkingsrättigheter, hvilka utöfvas å gästgifverier på landet jämlikt § 7 mom. 1 i nu gällande brännvinsförsäljningsförordning, har med all önsk-

värd tydlighet frångått, icke blott att dessa rättigheter från början saknat privilegienatur och i stället varit samt fortfarande måste anses vara underkastade möjligheten att genom ändringar i brännvinslagstiftningen bli utan vederlag inskränkta eller indragna, utan afven, att i desamma alldes icke ingått någon rätt att försälja brännvin till afhämtning, hvilken förmenta rätt sålunda strängt taget icke existerar. Vid dylikt förhållande, och då den minuthandel med brännvin, hvilken vid sådana gästgifverier utöfvas, enligt hvad allmänt är känt vållar stora olägenheter och är till synnerlig skada för nykterhet och sedlighet i de trakter, där den förekommer, synes det lämpligt och riktigt, att denna minuthandel snarast möjligt och senast med detta års utgång upphör. En bestämmelse härom synes därför böra inflyta i öfvergångsstadgandena, och synes densamma lämpligen kunna erhålla den formen, att § 4 bestämmes skola träda i kraft med ingången af år 1906 med afseende på omförmälda, i förslaget § 10 omnämnda gästgifverier. Vi tillåta oss därför vördsamt föreslå,

att första punkten i »Öfvergångsstadganden» i Kungl. Maj:ts förslag till ny förordning angående försäljning af brännvin må erhålla ett tillägg, så att den i sin helhet kommer att lyda sålunda: »Denna förordning träder i kraft, i fråga om stad den 1 oktober 1907 och beträffande landsbygden den 1 november 1907. Dock skall § 4 med ingången af år 1906 träda i tillämpning beträffande sådana gästgifverier, som omförmälas i § 10.»

Skulle en annan formulering af bestämmelsen i fråga synas lämpligare, anhålla vi, att vederbörande utskott ville föreslå en sådan.

Stockholm den 31 mars 1905.

C. A. Danielsson.

Robert Johansson.

E. Räf.